

„Синови, деветъ синови!
Като ъдете и пийте,
Какво ще да ва попита,
Кой що му е мило, драго,
Него, синови, да стора.“
Стоянъ на мама думаше:
„Мамо ле, мамо, драго ми
Въ зелена гора да хода,
Че алянъ байракъ да носа,
Да си дружина собира.“
Иванчо дума мами си:
„Мамо ле, мамо, драго ми
Лиси биволе да купа
Черни угари да ора,
Бяла пченица да сея.“
Тога си Стоянъ отиде
Въ зелена гора букова
И алянъ байракъ набочи,
Че ся юнашки провикна:
„Собирайте ся юнаци,
И при Стояна елате!“

Че си ги Стоянъ пособра,
Че си ги Стоянъ поведе
Изъ гъста гора зелена,
По Султанска-та межия.
Султанъ си седи подъ чадъръ,
И си ядеше, піеше,
Печено ягне ядеше.
Стоянъ Султана улови
Като фракнато врапченце.
Султанъ Стояну думаше:
„Аферимъ тебъ, Стоѣне!
Азъ едно време бѣхъ юнакъ,
Ти си отъ мене поюнакъ.“
Че си Султана заведи
На деветъ гроба чияшки,
И деветъ пълни сосъ сребро.
Султанъ Стояну думаше:
„Зимаи'те, холанъ Стоѣне,
Зимаи'те колко можете,
И за мене оставайте,
Че старъ сжмъ, вече не мога.“

100.

Лазаръ и Петкана.

Дѣ сж е чуло видело
Три пѣти жена да близни
Три пѣти по три момчета!
Станали деветъ момчета
И една керка Петкана.
Петкана расла, порасла
Стана мома за женени;
За Петкана дошле женилни
Отъ деветъ села далеко,
Осемъ љ брати не даватъ
И една стара майчица,
Братъ љ Лазаръ даваше
Даваше, приговареше:
„Да дадемъ, мамо, Петкана

Вовъ тота пусто Загори,
Чи сж Загорци болярци,
Ни сми братя деветина,
П' едношъ ще тя заведемъ,
И деветъ пѣти ща стани.“
Чи сж Петкана отдала
Призъ деветъ села въ десято,
Отъ какъ Петкана отдала
Черна чума влязи въ кѣщи
Влязи чи ги удари
Дор' деветъ братя рождени.
Туку остана, остана
Петканина си майчица;
Ката день на гробища-та